

lade udgifterne løbe løbsk, det vil jeg godt understrege. Men friheden bliver større og altså en frihed forbundet med ansvar. Ordningen giver jo mulighed for, at man i det enkelte sogn i højere grad selv kan prioritere sine ønsker om, hvilket kirkeligt liv der i det enkelte sogn skal prioriteres højt eller mindre højt, og hvilke kirkelige aktiviteter man ønsker fremmet.

Også ophævelsen af den såkaldte 20-pct.-regel præciserer, at nu er det altså alene menighedsrådet, der har ansvaret for, at udgifterne ikke løber løbsk. Men det er en naturlig følge af den ordning, der indførtes for snart 100 år siden, at kommunernes regulerende mulighed fjernes helt.

Vi er selvfølgelig også i Venstre opmærksomme på, at der blandt dem, der forvalter de kirkelige love, har været uenighed om visdommen i at overflytte opgaver fra stifter til provstier. Det betyder jo, at der er en række opgaver, som måske kan kræve juridisk sagkundskab, som provstiudvalget nu skal forvalte. Meningen med forslaget er naturligvis ikke, at provstierne nu skal til at vokse sig store som en slags ministifter. Det er ikke meningen.

Vi vil naturligvis i Kirkeudvalget opmærksomt lytte til de indvendinger, som ikke mindst Provsteforeningen er kommet med. Men vi tror i Venstre som lovgivningens fader for 100 år siden, at de folkevalgte organer i den danske folkekirke vil vokse med ansvaret.

Venstre støtter forslaget.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Fru Margrete Auken, en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Jeg har to. Den ene er helt konkret, for jeg vil godt spørge fru Birthe Rønn Hornbech, hvordan man sikrer, at udgifterne ikke får mulighed for at løbe løbsk. Hvor ligger den mekanisme hene, som forhindrer – hvis de nu gerne vil lade det løbe løbsk altså – at det ikke gør det?

Det andet er mere til det historiske. Der er jo meget bag den her lovgivning, der har året 1903 med, og det gjorde ordføreren også meget ud af.

Men kan fru Birthe Rønn Hornbech bekræfte, at J.C. Christensens forslag dét var der noget ved? Dét var virkelig tale om, at her skulle der laves demokrati. Op imod Venstre på den ene side og De Konservative på den anden side osv.

lavede han både menighedsråd og faktisk også kirkeråd og Det Kirkelige Udvalg, som begge dele sad som en forsøgsordning frem til 1909.

Da var det meningen, at de skulle disponere over det hele, at man altså ikke – om jeg så må sige – skilte det åndelige ud, som man jo kom til med Appels lov af lidt andre grunde. Det var, fordi Appel ville have håndoprækningsdemokrati i meningsrådene. Han ville slet ikke have det repræsentative demokrati. Og så ville han kun have mursten her.

Men det, jeg godt vil bede fru Birthe Rønn Hornbech bekræfte, er, at for J.C. Christensen var visionen, at nu skulle der virkelig være demokrati på alle niveauer, altså både på det centrale niveau og det lokale niveau, og ikke kun på det lokale niveau.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jeg vil da gerne bekræfte, at J.C. Christensen havde nogle visioner, som aldrig er blevet til noget, og som vi i Venstre ikke har noget ønske om at opfylde i dag. Vi har jo fået en række love, så vi er også af den opfattelse, at grundlovens bestemmelse om, at kirkens forhold ordnes ved lov, er opfyldt, idet kirkens forhold er ordnet ved lovgivning.

Der har aldrig været flertal for den ordning, som fru Margrete Auken brænder så vældigt efter, og jeg mener godt, man kan diskutere, om fru Margrete Aukens brændende ønske overhovedet er demokrati, for hvis man læser den bog, der hedder »Kirkens mund og mæle«, er det jo et meget indirekte demokrati, et meget elitært demokrati efter vores opfattelse. Så på det punkt er vi jo ikke enige.

Med hensyn til udgifterne har det altid været sådan, at der er et skæbnefællesskab inden for et ligningsområde. Og vi tror altså også på, at de provstiudvalgsmedlemmer, som er folkevalgte, er sig deres ansvar bevidst.

Det har jo været meget tankevækkende at se i mange af de hørings svar, som er blevet sendt også til Kirkeudvalget i forbindelse med ministerens første udkast, der var sendt til høring, at der egentlig ikke skal ret meget til, før man hæver sig op over sit eget sogn. Kommer man i et provstiudvalg, så er man ganske flink til at se ud over hele provstiets område, så vi er fortrøstningsfulde med hensyn til, at man godt kan leve op til det ansvar.